

I.

Gyula

Héhai Patona Josef -
Kerskemet Várasa volta
Fiskalissa szerzemény
Versei

Örve viattal Jósb Patona Josef ábról
Kerskemithen

1842. 19° Januári

EV. REF. KOLL. KTÁRA
KOLOZSVÁR

1347.

Scribat carmina circulis Palamon
Me raris juvat auribus placere.
Mart. Epigr L. 1. E. 108.

E' Verseimhez

Gördülj úrra Gyümölcs! minden előbeszéd
 nélkül járj idegen Térket édesem —
 nem soh' kémmre találsz — S' úti levéllel is
 meg kommant, hinc a bakra kerébe' vát,
 Száraz képedet a Józán el esmeri,
 a Sculpsit hi marad, mint az Ajánlat is,
 hisz szűrségtelen a nyalka tzi kornya, ha
 ejjen tsah keveset nyomna is a beszed:
 Mert másként tsuya egy Egyiptomi Ormos
 Templommal veretedez, mely arany, is léűft
 pomjában nevetett hivül; aronba ben
 leg fellyebb vata egy Marsha, vagy egy Majom,
 Gördülj hat, ha magad' társain kéin —
 el szűgyentleni nem gondolod úradon!
 Gördülj elme Gyümölcs! bár ha fanyar' vagy is:
 hisz' már a Magyar el nyelvi tanult fanyar!!!

A Magányhoz

(Egy Ember gyűlöltői Órában.)

Hozzád kellemetes gyásiban ülő Magány!

hozzád tündörlő sár üregéből az
elmés Balgatógól' düh Zajogásinál!

Hozzád! ott az öröm meg hala már nékem.

El hervadt tavaszom Fölgyöm alá siet,hol tsendes Kalibám' Nád teréjére jörog
szárult galláirul a le esett kavájt.

hogy minél lejjé beart, a mi keszegtető.

Eb redtétől egész bé ragadó szemig

Öröngésiben ott társol az oktalanfényes mostaniján; s val rohanással út
vár kéjére Sebet Jó Arany istenen.Benned kellemet én mennyei Szárnyalonlátom mostanim' is kellemetes jövöm'

ígért boldogulás' Szaradi Szárjain;

üdvösség mosolyog nékem örökre itt.

Ott a Balgatógól' föld nyövevényein

árulják örökét, Irgalom, és Kegyet

a Herriöznek, — egész Nemzeti kényserént

kalmárként Szereik betsbetevésivel:

Fel metriká kebelét Isteneiknek is

a pénzcs Szaz előtt tárva találni; de

a pénzetlen Igazt meg se tekinti a

holdus, adni hi kérsz mennyet egebbazant.

A Természeti ^{szény}hamvaiban se van,élő vedreit is más pizerek fedli.

egy halmon Nyűszög a szék kemek-Emberel -

s Ország a neve - és - öszve Szövevényezés;

„ Egy halmon Nyüszög az, mint valamely stalon
emlél őzlopa á sír tetején; de á
jamborság' le szorult lelke alatta nyög,
és ninte más ki? magát tsak maga könnyezi.

A Szülőt mikor á lelke alig libeg
mar két ajkainon, még is az ott nyögő
majd árven maradó' búz zokogásikon
is Örvendene' é vég ursó'ainak.

Mérges Széjzöl exel tső'ja Baráti Név =
Sziv = kalmárainak, ' Szent öleléseik
közé lopják meg azon gyáva gyanútalan,
lelték ki nélkül oly híven od'áldozá.

Még mások, kiker á tarha szerezte tsak
mint egy alva vet á boldogulásához, és
mindenhez tsuja sor, vagy kabalák vifit,
majmok, tölkel ütött balgatagok - Gazok.

Hik tsak könyvebe bírult szembe telik fel á
Nagyságok' tükörét, és ha hegyek felett
á Mennyeire sokajtor: örökö' intnek elé
Aratlan mulatás! meg ne ijegy Szegény!

Es osztán mikoron mind ezeken te fel-
fordult szivvel eredsz négy falaid köré;
akkor hív stitvesed tartt öleléssel, és
kér tsó'kkal Deddeid futnak előbbe var!

Párod baj joharat tsak maga haszna ként
híván tölteni, és gyermekeid vevők
el kábult Átlya, tűz indulatod felett,
hogy tsó'kert örökö'öd, véreket ad nekik.

6
Igy töljék nyomozult Emberi fajzatok
nállaknál besebb lelket, elé az éj;
míg a Sir fincken meg szabadulni vélt
büszködt testi felett, a maradék kaurag.
Bemmed boldogulás lengedező Magány
bemmed nintsenek ily Ördögi Angyalok:
alhotmány magad, és vagy magad alhotó.
egy lét bemmed az egy Isten, az égy magam.
Nem kintél tsaloyány dallal előttem itt
egy simült kebelű Proteus is vefélyt
nem tréfállya meg itt ajtatóságomat
hátamnál nevető Parthenopet kéme.
Minden törzsök előtt álva találom az
Oltart, a hidegen tündörkő Nap egy
Istent jadrít elé a hit imádkatók.
a vég boldogulás itt mosolyog le rám.
A Sárgult levelek' kurtak az özi szél'
hangjával tvegyik sirba menő síró Telem
jönet - tárt, temetöm szenteli Istennem -
a vég torz üli a bé temetett Javasz.
Oh Szent drága magány! egy menedéhem a
mazzel kent Viperák mérgeitől - Sies.
Kánnyál el nékem egy kült ürget; rebeg
el badjat kebelem, meg jihenés után.
A el kezdadt teremem Memyei Réve tsak
tsendedben susogó Gemini sod legyen:
kőnnyem; 'bánatom' ontás ne Satsaróihor -
a Zordon Szelenen. Réles ez a világ !!!

7

M e n e d é l.

Itt hol a tét büs homályján
az örök éj kezesül,
s a fák alig ingó galyhán
"egy egy alvó madár ül:

Itt öleltek által téged
"boldogságom Sir Stalma,
hova szebben remélt véged
gördité a Sors alma.

Itt hol étem örömeit
minelen borxon találám,
s a Teremtés kelleméit
egy kis hangyán tudálám:

Haj itt kel hát el szor hajjal
le aognom ez orzlopnál,
mellyet egy kis büs füz rajjal
pompávit a Parahnál.

Idő.

Idő! Jelen való
 létel: de Múlt & Jövő
 csak semmi. Itt van e
 kedves hözönök egy?

Jelen való; Jövő
 Múlt: semmi, & létel. A
 három csupán tehát
 hettő? hol itt enyém?

Az a ditső idő
 mely boldogittana
múlt-semmi! az soha
 már vissza nem jövend.

Múlt el raboltarot
 vagyom! Sietve az
 öröknek értelen
 Nagy tengerébe folyt.

Többé. nem jöh a Chaos
 öröm — világotat;
 men vége lett neki
 hogy létre változott.

Nincs toditto erő
 a múltat és Jövöt
 mely örve hajtaná
 abroncsba nincs Remény

Nincs a Chaos Maga
 magát ha el nyelé
 árnyekok a le múlt
 gyümölcsei is — azok

Mert a mi meg maradt
 még a jelen valo -
 egy hátul intgető
 kez tartya: Van is vala
 Homolya Széj öröm
 nagyomnak a le hűnyt
 (: egykor jelen valo :)
 idő' kezén le folyt.

Többi egy irgalom
 kez sints hogy a léjart.
 Órát megént oda
 fordítsa vissza meg.

De mely örömmel el
 felejteném Setét
múltom is jelen valom;
 tsak ott vixitana.

Jövö Haszon talan
 vixits előmbe báj
 szint, birni nem tudó
 Reményem el vakhúls.

Ra nézve tsalpa vagy,
 's oly kézet ontasz a
Jelenre melyre a
 múlt már keszteté.

Oh kio Reménye! ládd
 mivel tevél Jövöm'
 tükrébe nem lelem
 en kéj szennű soha!

Meg is

Még is meg ölt Jövöm
 felett el ugranám kezem
 után jelen valom
 a multra ám de élsz —!

Te élsz miattad én
is — gyászba'; hogy jöjöm'
 lát hard, mivel leled
 csak abba kedvedet.

Vágy.

Hol vagy fenyező szíj zillangója velömmek?
 mely meg egy Legarus' szárnyait is neved.
 Oh hol vagy kétszel telyes szilaj indulatimnak
 kaptalan igazors' Mennyei Tantaluffa
 Nem de világos — idők — nyitnak hevesítő tömörten.
 a trel közt, s közzed? var here — vágya kódás!
 Gyermeli bábot után kassalodó kézzel. egy kor
 tsillagokat sietél egybe ölelni — mi lett?
 Dölfös kedvesnek csak az egy mosolyogó ki ejtett
nem szava fel tártól siredig elhangarit.

Vissza gondolás

A zapor eső
 meg szünt a leső
 liget jettel
 néma jellel
 egy szirti boltorator.

de

De bajjal telve
kerem emelve
egy helyt áltam,
és tsadáltam
a pites alhonyatot.

A szip természet
feletta tenyészett
balsam szellő,
ártól tellő
mejjem el nekerüle.

A Nap tan kado;
dör hört haladó
kalmos jára.
biborára
már felüdni készüle.

Memüle a Nappali
Zaj; az est hajnali
fényt lezbentő
pont szerentő
dallára várt a berek.

Hogy lass fiv almok
hört a zöld stalmok,
vissz hangitót
mint lótszihol
a kéreket friss eret.

Tsak a fa Levél
a Kinyhó fedél
ama tájjon
a lapajon
hullatta még a nedvét

A.

És a magát rászó
 Napba szikvázó
 térünk' földé
 lotkos zöldé
 murgatla vég kedvét

Igy áltam én itt
 Szivem szivénit

mind mind jobban
 gyújwan, jobban
 tartva le vett halajom.

Par imádságom
 halván egy ágon

hét szerelmes
 mávár kell'mes
 enéket mohor hajom.

Lassún részlete
 flótám szellete

á levegő
 hőtt lebegő
 tánczin a szűnyogoknál;

És majd felzendült
 prütshöz hőtt tend-ülé

örösi
 elnyúlási
 alatt az arnyehornak.

Es ime! akkor
 tsalár é' gyakor

andalgások
 víz-hangzások
 akkor tsalár öt elé;

midőn

Midőn az ajtó.
 Nyitván, Sokajtó
 Sarkán, verő
 Szivern' merő
 Olvadásig tüzele.
 Az est halgató,
 á fuvallat. ott
 meg ált: töllem
 ész, mellöllem
 a Világ elreppen.
 S még tsak egy órkán
 Visito torl'an.
 Se volt büszke
 úgy egy üszke
 hogy meg semmisitene.
 His hűszö bé ben
 meg ált s szemiben
 mosolyogva
 s majd ott fogva
 gízült el a Fény adott.
 S a lát hártáron
 alól, zikháron
 mordult meg el,
 á zajt, s ezzel
 én s a Nap le lankadott.

A Holdhoz

Bagyadt Leany Ifju! *
 játtri tárgya az iles andalodásnak
 lankadott te hideg türeddel ezen hűs
 domb füve közt.

Ginek

* Emlékeztetem az olvasót, azon tudvalevő
 dologra.

Ejnek Pirálynéja!

Annya a körülötted égve enyelgő
tsillogós tsettemöl'eremnyi Torának!
nyújtó dajka karod.

Légy üdvözölt Szép Stold!

téged alhota már a' Gejcelem ma
Derenének: előtted ömlendznel az édy
s a bús kebelch.

Ah! bár elég volnék

mind azon heves erreményt hi rebegni
a hideg levegőbe, melyben atilgát
a türedelem.

Mellyel feléd tömzénz

a kerentse' ölebi szunyadoró sziv'
hál' adattyá - midön hi vonnya magát
s le rogy szined előtt

Ott a liger hives

rejtékibe vonúlt homály, közezen néz
fel réád, kebelekre örvé borúlva
két boldog alak.

A bús Stalandóság

el reyüle belölök: Angyali álom
jattza ott csak az Egi boldogúlásnak
szent irzeit

dologra; mi képen a kezdetbéli őseink imádván
a Stoldat, nem tudták mellyik nemben legyen: Nyáj-
jas, és t. endes volt azúl Leánynak véltét; de
mint hogy ejjel járhal - tudván az Spsonyi fe-
lénk seget - inkább a bátor férfi nemet gondol-
ták. Innen lett; hogy a két Nemet tulaj donit,
"ottál neki, és egy férfi köntösbe öltözött Leány
"kegiben tisztelet.

Endymion módon
 várja kellemetes várásidőt ott egy
 tanya tróhód elébe hengeredő kis
 völgy' csermelye, Sár
 Az elnyelő Tó ott
 andalog, — Siet össze parakosska
 habja, hogy ha ezüstörasztulatófő
 xergő tetéjén.

Fődj, fődj belé Sár Stöld!
 még az est' le esett siralmit is a fü
 szálakon — lebegik feléd eny elejve
 a Szür Zephyrek.

S majd olykor a hűzdő
 hoi tornyozatot le verve ha ált törz —
 üdvözölve hőszónti jöttödet a fényt
 nyert hűs levegyő.

S ott egy Juhar lengőn
 csettegő levelén jik emmi leszállon
 fényke foltozat akkor olyan igen lép
 ringatni vele.

A kéred jikég halát
 a Serélmese eny hű Oldala mellett
 álmat Urbiluto kis Gerlicze him a'
 Szür fészek előtt.

A kéred vixit vixit
 fényt azon ragyogó bogárka az éjben
 mely tüzet vet ámor az elmaradot út
 hölkent fiának.

Téged sohajz a Meg
 tévelyedt, te réad esenkedik a nap'
 tűzvilága vegyes zajába kifáradt
 Bolts' agy veleje.

Téged

5.

Péged teként süjtva
 a Rigor temető 'hercepi kőröz' egy
 sírkövel 'tetején Szilvi után El
 érte engedett.

A tsaroka berken túl
 tsak te öntz örömöt hi sirt szemem szél
 Övegy Alcinóenak ablaka Sárgúls
 síröldein ált'.

Ah! tsak tsuyan tölled
 várja vissza az el rabolt najor áti,
 tejetet tsemétet - reményered! te
 egy Istene vagy

Aldott viasztó fagy
 métsé a hideg éji bórzadorásól'
 gyáva rabjainak! jövel, jövel, óhaj
 hús parziton is.

"Sírján szerentsémnek
 rád tekéntel ezen magányból előzött
 arzzal - ah! hideg éj, királyi hegyesse,
 vedd ált ez örömt.

"Es hogy ha Sugárid
 faradott maradáka majd alúvó szél
 Gyilkosom' szemem te ül lugosának
 árnyéka körött.

"Alhór hegyes csóhold
 kármín ajkára könnyemet, veggéted be
 jártai álma körzei Varázr susogással,
 hogy érte folyott.

Hérdés.

17

Sírbeli tsend a nyugalom — xam nézve.
tetérve.

"tölt bé az örök átká fel e t t e m
hoggy lettem.

"Vig síralmimat zohogó l a n t o m.
Zöld hantom

"mellett keseregve le t i r j a i t t
húryait.

"Véremben hőnyimtól elolt szench,
csendének
hideg hőreyette lángol á v a d
nem szabad.

Stomályos szemem' függősvén lombra
egy dombra

dőlve halgatom tsak, mint dunnyog
a szunnyog.

Sír a berek, tanhadz sz i s z e g i s s e l
nem hűvel el
az eskhajnal könnyeit h u l l a t n i,
Sírati.

Fásvált létemben martir a lélek
hoggy élék

Tsak a köny mutatja é S i k a m o n
arzámon.

Ah! ha magad mondod H a l a n d ó n a h ;
ály szónak:

Hol az az Isten, ki engem' é k é n t
nem tehent ???

Felelet

Felelet.

Mint az Éjfélnél Öráján
a lebbenő árnyékok
temetőnk, ősz hajolnáján
tolodnak, s nyög hajlekok —

Mint a Kis irret Sírásra
pergő Szellőt, mely üget:
én töltem is keserűemben
minden úgy vonidik el,
el fültak verző Szivemben
baj, s öröm mivellel.

Haj! itt hogy ég a Környeteg
Tírán az, hi ezt tette ???

Nem zokogja a fexgeteg
lelkemben; felelet Te.

A Képzet

Mező szemmel mint egy falon
két kar fűzve egy másva,
Lejtél olykor egy stajnálott
fényt az el habúlávba.

Ugyan mi az? el el foszlik
előtte a Semmi o

lepte; s ha nézem Széjt orzlik
véle is az embrió

19

Ottan vezül a világör,
véghez erlen seregében —
Csillagokat járól hágal
erte a vágy égében.

Hereseem mind mind gyorsabban
hereseem az alaktot

És fajtalmimból sőttem abban
nyillal a gyilkos varoz.

Óh a Vagy forro özőne
itt verreg le orramon

És sokajtas körbe körzön é
hegyetlen a Vét vámon.

Midön ismer a kememnek
Nedviben előtem áll,

clöbögésivel szivemnek

meg meg jön meg meg elszál
En vagyok a Teremtője
meg is Istenem leve

Járechim birtos körzője;
áldozattává teve.

Óh szép kéje Herafinnya
a menynek! fenyves alah!

Szép kéj hogy én még — haj Kinnya
szivemnek — nem láttalak!!!

Kép, mely létedet lelkemnek
Szűk — lakhelyéből hozod

Jövel, jövel kébelemnek
ad tüzed — mit kinosod.

Mikor te mosolygó kéje
beteg esdelésemnek,

onely mint egy tölőfény kéje
elébe keményemnek

Mikor

Mikor látlak én tegedet
 mely mindig előnem állsz?
 ha lihegem széd nevedet
 nem te vagy más ki elváltsz.
 Rzeg, rzeg, mind szünetlen
 a nővő köny, tsey kötött
 é rég esmert esmeretlen:
 s alig bajba kötött.
 Ott zúdul az Enyészetbe
 (kőny a végkeretlenség
 " " " rengeretege:) a képzet be:
 utanna a Reményiség!
 Ri hal belőlem a Lelek,
 s a remény vágygyal tele
 tsörtet-törtet — mint levelek
 közt a forró est szele.
 El halva, vesz a szem fényre
 egy búrszó látással:
 pedig leng a szüleményre
 előtte mosolygással.
 Még mellyemre is, ölelve,
 rogy szívem üdvössége!
 (itt van hamuwa türelve
 egy teremtenek vége.
 Itt meg halni élvén mindig
 é tünymény karjain —
 meg fúlni a mennyiség,
 lehetete árjain.
 Preclülve ezen szótalan
 kéjnek hajlok ölében,
 lödülván egy határozatlan
 örölnék mely öblébe.

I mint az Alvó észére
 fel-ijedvén nérem mi?
 a hönny hi gordü lése
 látom hogy ez mind semmi.

A Természethez

Mely szép vagy te természet!
 Szép Anyja a belöled szerkedező legett
 észmeri kellemid minden minden alakságodban
 még se lát.

" Nem lát a szerentsés hoi
 mert a szerentse kedves kellemi kört eltevést
 a kellem varittya léted kellemi látásától
 vid szemét.

" A süjtön szerentsetlen
 meg néz, meg esmer Érez is de nem

" Ah! hogy teremtni tudsz csak rivéred: ^(örvend n lát)
Orvossáva lemmi nem !!!

Ejjeleim

" Midön a staltocak órája
 meg h o n d ül
 a várbeli Toronyban,
 " I az ejféli tsend pomjának
 lepli közt vadon dül
 a zúggó hang é hönnyben.

" Midön az el álmosult
 Taj e' Zaj' szüntere
 majd új szendert kezd elő
 s a bé

É a régen bé mohosult
 fárnak levelére
 ismét le ül a szellő —
 Midőn a föld hűnyű megy
 É még haló sugára,
 is egy jó ejtrahát int,
 É a végső ezüst him, egy
 Tölgy, gyeres aljára
 farnát jelelve hatsint —
 Midőn egy Végkeretlen
 Szent Kéz félvilágot
 Szűnynyadóra biberész,
 " hogy észrel érhetetlen
 magosságra hágott,
 az öröten Embert ész:
 Ah! akkor én nyomorult
 teremtmény, érendes
 Temetőm magam nyögök,
 " miúlnal mint foltira borult
 egy Sírónak tsendes
 Fajdalmain, a gögők —
 Akkor én a Lankadó
 bü köze lézdegélek.
 egy bokortúl mávirkhoz.
 Tementen nézi szaladó
 tsillagait a lélek,
 hogy örömet mellyik hoz.
 Le hűlt a kőre level
 tavaszi Agarot
 Sugár törvőörömmel

Przent idő, ková Levél!

mely virgontz vágygyairól
jeles vagy örömmel.

Mint irigylem sorodat

árván nyögdecselő
madár, te sít kezesel;

De én hűs koporsódat

kerülöm — mert él ő
ki magához kezesel.

Petstrel tellyes szülemény

de (mint az éjjzaka)
nem kedvező kegyelem.

el is tűnt már a demény,

is ha sítok, tsak a
virzt hang jajdúl elvelem.

Az andal

Bé tsendes az leve,

be bágyad a' lap,

be gyászra hi ferve —

be hűk ez a' lap!

Tövében eléve a' déli sühártól

az ősz leveletse, jörögve léjártól,

is le sem jöve vetetih — a' deghir — ártól

magán nyöfjörögve az őzi karától.

tsak egy üreg ávit,

tsak a' liget int,

tsak ingad a' pávit,

tsak jü a' szint!

Az élet=erő hi fagy: ott hol az ékkel
 „be éjjelűdö halom? oldala kékel,
 „tünődve egy el felettül dőledélkel,
 „csak az észvélí tsend tyűrttyözékel.

El bódít az alkony,
 el ömlit az ég,
 el úszik az al=hony,
 el látzizil á=veg.

„El álva marad bajait hi lehelve
 „á meg merüle tetem, ajk, szava, nyelve
 „Egy égi világból álék szeme telve
 „fut Orionot kebelébe lövelve —

hi reyen az elme
 (hi tsalva é kint)
 hi, szive' szerelme,
 hi így hi telint.

G y e r m e k k o r.

Hú emléke á Természet
 élő heblen el enyészett
 Mi volt, első virányának!
 mellyel együtt el mulának
 ebessegi emlödnek.

Te egyjertlen, mellyet semmi
 volt = lesz Hatalom szó Nemi
 hi nem isznak, Valamég az
 el tünit örömlönek igaz
 fájdalomain vergődnek!

Te, a' val Reménnyel azon
érzessel, a' Sirdombokon,
mint az Árnyék mulats-néked
mult is jövö egybe veszed,
's a Stoltzát Szava hallik.

Oh! jöj= vissza búss hangjára
nyögésemnek, é' határa,
mely az el hervadt kellemelek'
képeit keresö szemek
előtt gyengén hajhallik.

Boldog hor melyben az élet
élt, 's nem tudta azt mié lett
miclön a' Sors itéllete
örömet = élöve tette -

's hogy rajta mig forditson,
Szabadon = lejt edes = Réjjel,
Napot álmodozott éjjel
egy Arasnyit volt világa,
meg is tündér várba hága
porban húzott graditson.

A Helet örömet, szinte
mint az Alkoty = egy kéj' hinte,
egy Nád=ló, pástas, egy alma,
egész vagyona, 's hatalma
már új díszbe öltözött.

csak gondlatlan anclal volt a'
gondoloklás egész volta,
egy könnyü könny tsej ragyogott
Remében, ha tán el rogyott
Vére siba költözött.

Ugy

Úgy jactszodott elmijével
 az öröm, mint lelkijével
 ő maga, könnyű fonálon
 eresztvén el a fű szálon —
 örül rabjának árab;

Pha majd ünnemni a béla
 el kezdvén, hosszú aranyéra
 snellek egy por = Vardan bögre
 a torda kolompjal jöve;
 s a napból még egy darabb —

Egy darabb a hadoroló
 vidéken a végig folyó
 tetjéig el piritott
 könnyű sokajjal hagyított
 mindent el - eltunt árang;

A Denevér repdesése
 közt is / mint ha várnásképe
 a zológo Torony Ora
 útven, majd tarasodóra
 szől az érvéli tarang —

Akkor is még, a Star Sarkán
 oneg álván, mosolygy, a tarlán
 setitendő felhőt alatt
 mint füttykeli a vég dallat
 egy atudni kérszülő.

El maradt páriát szerető
 esdekléssel nézegető
 maclára — a Joret völgyön.
 tsatsogó terepely tölgyön
 verett fészken, hogy ül ő.
 Hogyan

Hogyan egy Lány a tő mellett
 teledvelin a kedvellett
 mosásra valahton gyere
 ott a már nazi lémreje
 füvüle hosszú haját;

A körüle szánarodó

hangal nedvett rimánkodó
 Szunyog = Serey tsapodózott
 feleje a sűrű börtöt,
 körül, enyhitri baját.

Végre el tűnt minden álom
 körze rogyott a Borzalom —
 el aludt a Varász, 'i bele
 az Ifjú álom kedvele;
 el tűnt, majd ez álom is.

Midőn a tsalófény benne
 el enyészven, felvethene,
 az Ifjú fejfiúságra =
 (mutatván a valóságra
 miként volt minden hamis.)

Hol a Ded örömit hívé
 tsak andalító kezivé
 leve ajlen valónak
 tsak vissz hangja a hangzónak —
 egy kérsiges kézeret.

El tűnt! eltűnt bajod elrot,
 el tűnt te édes gyermek — rot!
 allig maradt voltod' élé
 beteges Sajgó emléke:
 az idő be fedezett.

kerestem.

Kerestem azt, ott hol életem'
 örömeit így el életem
 alig tiszón ötöd = éve —
 az lyet, ' Nagot ki vöve
 majel minden esmeretlen.

A Tó el múlt hol estenden
 a Léány ült; azon renden
 egy kis külső Váras helye
 ' a ki irtot Bozót helye
 Széj sít nékem kieslen !!!

Hi dőlt a Tóly, mellyen vára
 a kis madár kis párjára;
 Est = jatekim tündér-vára'
 forban húzott graditsára
 töltött úttára hányaton.

Aron két kistsiny tsemete,
 mellyet kis kezem ütete,
 mint két nagy fa a zivatar
 ellen óhalmazva takar
 Ház' mohos hejjáratot.

A Boldog Éjj

Rép keelves, atudgy tsendessen,
 hogy álmod édes leheszen:
 én it a Setét hivesen,
 keelves dúdólor.

Alom.

Álom, álom, szépségeddel
szenderegő kedvesem' fedd - el!
én, meg szívedre gerjedel,
néki bókólok.

Csendes éjj! rengesed öledbe,
Arnyék = golyád közre = tedd be,
Olvasd fel lehelred be
gyenge gondjait.

Fel-Hold' tövises Sugara
ne törj kedves Artrájára
minden bélelzetit már a
hiszég olja itt.

Balsam illator lehellő
híves Áyár = éjjeli szellő,
törj hi szöke fürti elő,
hüny leghyér Sereg!

Szenderegy el szivre ható
fejjeletal párod Sírato
Gerlitze, ' hisz' az abrató
ness is szendereg.

Új Szendöre (1816.)

Vidám elme
te! szerelme
az örökös tavaszna -
csend' és béke
egy gyermeke
rinél búk'ürmök arnab.

A

A szerentve
folyton öntse
rözsait ösvényeden.

Eligedés
v. ezred, és
legyen korod egy Eden.

Minden reggel
Vig szerreggel
járdon a Nap' sugarára
(mosolyogva
lépbe fogva.)
arizad diadalmarra —

'S Héd intsen
báj = bilintsen
jöve az Alkonyodat
Végő finnye,
hogy rablénye
késztte meg álmodat.

És ha majdan
é kor, hajdan,,
' korra változik — midőn
Elet 's Ittalal
Szarnot talál
vetni a hosszú időn:

Arkor kedves
Vedd jól, nedves
Szememből, vég = tisztemet:

Ott örökre
legy Élőké;
bár itt egy hant eltemet!!!

Egygy könyv.
 (Betti' Sírhalmaára)

Még nem dőlt le a Nap lótsos párnájára,
 piroslott e halo fel' világ határa
 egy tsendes őszi Napon,
 hogy bágyadt lengéssel tetted a Zephyrel
 szárnyokról te egy Szép Geniust a nyirek,
 Ernyében e Sír tapon.

Egy Új Sírön nyugvó új emlék fedezet
 mellől futott, melyet minden Sír hőnyezett
 mert ott keresztül jöttében;
 hervadva - vele mint a Nap hogy alkonyult
 Szép könnye ellenében.

Egyik fa' hejába (hűlt könnye a fűbe
 kesz vették varázsolta minden Sír rivübe
 Veste be nevet, S Betti:

Betti, Betti, neked jónak - szentnek kellett
 lenni, hogy kedvesed, kedves Betti e lett,
 aldozva könnyezetit!

Oh! milyen nyomorult az ember az élet
 ösvényen! Szapodár forgandóságé lett
 hogy be hengerült ebbe:

Világolat Almod a Világ határa,
 S alig a tontember egy kis gödröt tára,
 már nincs könnyenél egyebe.

Ah,

Ah, szenvedd ezt Betti szenved el hantodon!
 olyan szegény levél é gyászos rajodon,
 hogy emmel többem nintsen:
 ne utáld meg ezt, a hely hol vagy, utálót -
 nem tart - ismeretlen ömécössé vál ott
 túl minden gát = bilintsen.

Egy téli zöld, egy szál ne felejtő sírodra
 tölem, töltés ki az évet, Szarnodra
 mellyeket nem szánt a sor:

Geniusodnak is kedves emlékében
 Szarnosakat élz meg az élet körében;
 lett bár találod ily gyors!

Hyúgodj bérével, szent! nem fog áföld téged
 terhelni, jó lélek! mosolygon lett véged
 jut szebb virágzásához;
 midőn Anyja lévén, kis Amáliádat
 veled dicsőülve viszed a stála' dat'
 mennyei Szarnolyához.

Tsendes lelled, örök vég vágyakodásod
 (most már veled jattzó vig álmodorásod!)
 ért teljes Reményednek;

Mert nyugvo párnáid lettek erköltsed,
 s ambar könnyeznek is itten kedveseid
 te mosolygós-Elekednek -

Sivded alakodat álmai közt nyújtod;
 Vidámon mutatod magadat Ductidod
 találó karjainak:

De egy hideg Angyal, jéggé vált kezével,
 ki régi öléből, minden reggelével,
 É fényt szed álmainak.

Oh Betti Sereheny fel'mosolyogj ezetted
 Piro Pennivod' Iremébe! helyetted
 ad nekem a kült honnyat:

Vagy vond rád örökre szent szemfedeted,
 ne jársd ki utánnael rebgö kedvedet,
 húnny le mint ez alkonyat.

Egy teli zöld, egy szál ne felejtő hantodra
 töllem is, és könnyem egy van még számodra
 el fojtva az ingerbe;

I tsendes fájdalom adózzon emlékednek
 a hányszor a Napnak szikrai erednek
 aludni a tengerbe.

D a b a s i

Halász Balint Urhoz.

(Néve Napjára, s tölle való búcsú vételre)

1818

"
 Őt telet nyelt már el az Őrz Enyivét
 hogy göröng = pályam' zavarán elől mész
Mentorom; fel szöll követőd im' itt el
válik az ösvény!"

Aróza újjakkal fedi fel varázsit
 vissza emlékem szö öröm - napomnak
 sírba dőlt minden; tsak az Embrióból
 ingetet egyemég:

Hév,

Nev Napod tűn fel hideg éjleiből
gyenge bibor szín lezely = árba vonva
Lanyka vidot hint: keve itt ömöl tsak
Örve szivembe!

Tapsom egygyüt jár haron a keservel;
itt szarad hetti ezek' örve fűrtén
bennem a Természet! erő hova visz?
fénvre? homályra?

Fény Néked Balint! örömmön lohogja
ely!!! koránt jöttem hegyed édenébe.
meg borsád hát, tsak kebelem moroghat
nyelvem erőtlén.

Itt valék Arcadia' báj ölében —
itt! Te Balintom, Te valal! meg engedj:
tsalpa keserghel mutogat jövőm
másikat idmit.

Ely azért vigan! meg elégedésre
tűnjön é Nap fel sorat! a szerezésre
társad, Ösvényed jelened jövődöd
legyen egészen.

Es ha majd egykor hideg éjleibe
vissza szikamlék Napod a kararra:
édes almot nyerj, mi néműt kivarrá
Stál - adatosság

Nekai Katona Josef — kedves fiam J. Stalácz
Balint utul mint Szinczákisától párszázasa.
Lezről.

S.+++ Mollához

Mig emyi kellemet
jártzó szemeddel
oh, Molli szivemet
- - - nem vettél el:

addig örömben el nem kaha
mosolygó éltém vig Angyala.

Az alkony én éltém
szendét nevette
és vidám volt néltém
nag kelte:

nem sirt az erdő szür éjele,
nem sirta álmon jarnám tele.

I most hogy égő szemed
virult Reményem'
rózsáiban fered
már könnyezem

Hi alya vissza é kintve met
mellyet két szíj szepem sírban
temet?

Syugalman, Eletem
vig Lelke! hadd ott,
hadd a Reményt! néltém
könnyet adott.

Oh Molli! Molli! nem könnyemet.
fájlalva marja ez szivemet.

Azt Molli hogy velem
egy ez het er len
Azt sírja kebelem
mind szüntelen.

Majo

Majd, majd ha é Vagy véget talál,
 's sorod öröm lesz enyim Halál.

Lehem veled egyes
 Sügvan é szómat:

"Nézd meg Molli — egyes
 Sírhalmozmat ..."

Rege

Fáradt tsend sziszeg az ély komallyán
 's egy fél gyászba borult Világ el álva
 nyult a Nyugoti Óceánba dalva
 nyelt Hay' szemfedelnek ivar allyán:

Gyász küst helyett temetési pompa' rajját
 az éjfeli harang zörögta — csillog'
 fátylaúl rezegő ezernyi csillag
 's a harmat Szirata leveve' rajját.

Fáradt tsend sziszeg! az álom = érte
 lét híves tarató alatt nyöszögte
 jövő reggeli életét; le szegte
 a Gönyzölt az Idő, 's sorját ki mérte.

Sír tsend körbe magam merő szeméssel
 nézel = el szigorú kezülemből,
 egy köny mor dúla tal ki, és eszemből
 emlékem ki szököt — hisérezekkel.

Itt, ott, néha ha láthatam a károk'
 ablakából előlebegni nyúlánk
 árnyékát

37

Arnyerat valamely kistinyé fülánk
sírására fel íbrelek Anyának.

A szomszéd fedelén zajogva, elmét
bóclító tsúszogási közt egy Ormos
kan-cluc - masha nyivogta le volt kamos
kéményen ganaszolkodo szer elmét.

El vált bennem az élet a Tüdástől -
édes Mollé jütött eszembe, s szorán*
vágját a levegőbe, mely galástól -
* búsongó kebelem lebeget gyorsan
Meg hábult szemem hideg tüzeinek
fályályát tova szinteremeink el
korhadt sít kövi (: Lilek összeinkel:)
függesszik fel, Odobb nem is meninek!

Atkoz mint valamely szárados kisirtet
hoggy ment, láttam, alá felé az Órol'
koro bürtkei közt (: erős fa zárol -
végett (: egy eleven halotti' kézet.
Ember volt, kebelem bizonytal ember!
Könnyem bé fagya, s boldogabb vicéket
Ohajtó kebelem susogta: Béket
végy hü szívem! utámma vitt az inget.

Ma mentem, Fútamuk, az éjeli felhő
a Zászló szomorún nyikorg tetőkön
és el hulladozó tserej darabb lön
porra, hogy el ragadta volt a szello.

Ott álcam közejen azon tanyánál
hová nyugodalomra vagy sietni
minden Bús - rabigat nevetni - vetni -
Ux a' porral öleiben egy Anyának.

Ott, hol lábam alatt, az elragadott zöld,
 közt (mely irradásból az öszi,
 áldon hamvainak ki növe) storszi
 el hűlt szíji helyett, nyögött fel a föld.

Ott ült egy mohos orloz oldalánál
 "ó, ó" - nyomdolival komor szivének,
 csak most szűlt zephyrek törölgetinek
 hosszú fűrtivel a foros Mohánál.

Sohajtam: te ki vagy? s vadon szemével
 nézet rám - le hajolt a földre - veti por
 melyet majd keserű nyögéssel elrót
 a négy szélre ki, rejtve kezével.

Ugy van, pot! rebegem magamba, s bélem
 el hők szájaimhoz repüle vérző
 emlékem, keserűn nyögé az érő
 sziv: Mollim Soha sem mevolgga nélem.

Éz Este *

Itt hol gyenge
 szellet leng é
 völgyre, bibor szín gyapott,

forma felhős
Est fedd el hős
 sugárostul a szíjot!

Itt hol a két a
 kert' árnyéka

Vond fel szep bársonyodat!

Rózsa

* Ez nem az én munkám, a szerzőnek csak adórní akartam
 a bennem elozott elragadtatásait. Ennek ide ragasztásával
 kívántam gyengébb verseimnek, megismerkedni szerzői-
 az olvasó szeméi előtt

Rózsás lepli.
körtt ümehi
jöttö az alkonyodat.

É majd ha kelő
fényt gyöngyellő
mosolygásod, égyezer
liger' Serét
kerületét
bē balzamosva egyes —

É az ingó sár
körtt a rózsás
berket kerítő nyirek
felől lengve
gyengén lengve
jüdranar a Lefhürek —

É a röld merő
be himerő
virágin szajor szi rét,
É kert = illatot
É el abtatott
térünkre hinté irét —

É majd ha é leg
gyengébb felleg'
habjain a Hold önté
fény tengerét
É a büszke rét
üelvörölve körsonti —

Erüst foltoz
hint, a boltos
Hendes Andatodázza

fonó

Fonó homló,
 Örvö bomló
 bojtjai hözt, egy mátra —

I szij szemé, lágy
 Zöld levél agy
 hözött, hol szépen zengem,
 Ott egy juhát
 alatt muhat
 : jácán kacsint meg engem?

Akkor hirt = el
 lágy bilintsel
 egy mindenható szemem
 "Últ szerelem
 átkal, velem
 rabágra vert szívem —

Ezen híven
 Verő szívem
 akkor hirt = el menybeli
 érzést, I kedves
 Szájad kedves
 , torjával hirt teli.

Oh szent leve
 mely büjt festsé
 mosolygásod é jászit'
 lassú szello
 hözt zöldellő
 habján! minden varázsz itt!

A hárs erdő
 völgyen ferdő
 Hold haramatos Sugára

Itt egy görbe
galy hözt törbe - be

Lugosom' arnyékára.

Ott a Péten
a Seréten

kéhellő völgy folytába,
gyöngyét fűri
finnyel tűri
, a virágok' nyakába.

Itt a merő
tsergeclőző

hives gatahja mellett,

A fagyatka
hözt egy tálka

Amort ringat a szellet.

Ott a tóban

a zuggóban

hol a gatak hemzereg,

le a sásra

kér egy mávra

hajlott Stattyin Szendereg.

Itt a sziget

hözt, a liget'

állyan a madarak' a'

szád bokorban

ülnek sorban,

lány bölcsőjök a láka.

Minden tsendes

meg a sendes

Siket zaj is el halgat -

tsak

Tsah é ~~szirton~~ "rengő"
 Szirton lengő
 Szélid Kellő fúvalgat —

Tsah é tsergő
 Viz, tehergő
 fataraja Zug — Sziszegve,
 Ha a Szikla
 közt el sikla
 nyögő habja libegve —

• Tsah egy rémlet
 "egy felém lett
 lassú jajt sír a beseh;
 Mintha síket

Éreziket
 nyögnek a bús tengerek,

Vagy a kába
 föld gyomrába
 a régen el emésztet

Hamsak felett
 Vég tisztelet

tort temme a természet.

Mely felséges

Vagy, Szentséges
 ezt ligetim vidékén:

Im egy erő
 által, mérő

erzissé olvadik én.

Premlitem a

tihradt i néma
 természet ájjulásat,

'S a' lány szello'
 ra' le kedlo'
 , balzsamiba fulavat
 En is szives
 kedvel hives
 kebeledbe vonulok,
 'S szokott kantom
 mellett lantom
 hangjaval elnemulok.

1816 27. Aug.

A Magyar Olimp' vilagan
 hol oly almos meg a dragan
 Vett homalytol fedezett let
 Feny minden hozza'd kozelet!
 Hol ket polust veven egybe,
 tsah egy ponton aradt hegybe,
 s Renybe, lelhem (el ragadva
 Istennet lelek magadba.)
 Nem latom! de egy Ideal,
 mely esmerthen elottem al,
 tavol let! de egy meny beli
 erzessel szeszodtol teli
 Helyrelo'desemnek arva
 Orszagot felied hitarcva
 latom a' semmisegen tul,
 Dits = Oltarod mi keppen gyul.
 Kaintalan

Számtalan Roszoru rajta
 mellyer Pannónia hajta
 tapsolva lengő fűrtödre
 Istenni tett ily idődre!

Istenni téged keblében
 kedvelt kerednek ernyében
 hol varázsló Trüjoszodál,
 melyről egész Haza sodál —

Ott hol pompás Laurusod
 alatt vidám Geniusod
 téged mutat, mosolyogva
 Szokva enyhelyedre rogyva —

Hol hozzád törvén a görbe
 agatshár körre, víz törbe,
 a nyájjal dalló magadat
 idvertő kéj alkonyodat:

Feléd akarom hatadni
 Számos Roszorudhoz adni
 meg egyet, hitsint, Szamodra
 tiven bürgön Számolyodra:

Akkor lóditá egy tsergő
 vízhang hozzáim a kesergő
 Örvegyed, bajos sivalmát
 rest véve ezrem fájdalomát —

Ekkor hogy tsekély ségemet
 felejtven üdvöz letemet
 hozzád emelnem klavirod
 akkor zúdult fel, hol irod:

„Arany füstű Szollomnak,”

45

Oh a szerentsés Apolló!
karjai közt ily lantoló!
tsak az olta irigyelem
Istenigét, hogy ezt lelem:
» Karjai közzé rogyok » s. t. b.

Új Eszrendő Hajján a Szülőkhöz!

Az új Eszrendőnek naja
, fel derült ma Egünkre,
A viclámjagnak csillaga
ragyog ezzel kedvünkre;
Lelkem kedvelte Szülőim!
, Eltem szék reményei!
Ejetei kedves Remzöim!
, Iffiuságom' fényei !!!
Aldjon az Eg mindenekben -
Minden jókkal Tisztelet,
Nyugtatóban, 's kedveletben -
védjen ő Bemereket.
Karja ligen Ózalmatok,
Malasztya Segédetek;
Ez kívánnya kü' fiatok,
és tsotolja tsotolja kezecsk'
JK.

Egy szegény Ifjú, és egy =
 Nagy Kemzerből Szármarott -
 * Hiv. Apfony - hitez az irigy
 Szexentse - egymástól elzart. és -
 fogadást tettek egymás körött - hogy
 mászt hivölöt nem fognak esmérni
 és letelek szexentesellé.

A * Hiv. Szexonynak Otalála -
 és - a kedves Barátságának nem is
 vélt oda Erkezésével tett
V e r s e i.

Im Hozzászólt Ajtánál
 áll' hiv szexentől
 De már látom be van zárvá
 dőzít temetőt
 Nyisd meg kérszen -
 vác már hozom
 hogy ölelhessen!
 Szivem jüdig hogyza veled
 el enyészessen!
 Oh! kegyetlen Lárkák
 hitez sziban zárták
 Hívem, kedvem, füstben orlatnak.

De nem jö szivétől válasz
 nem jö felelet,
 mely kezesszül hatná eren
 gyászos felelet
 Oh. jüdig de jól esmerte
 előbb szavamát
 Most hágy egyedül előszöt
 szim magamat

É ha eddig könnyem folyt,
 velem együtt gyászolt,
 örömiünk, gyötrelmiünk
 közönseges volt.
 Oh! Ittál mit kegyetlen kedz
 azily hiweken
 kil tsat most kezdtek örülni
 szent Hűségelen
 mit mutatod hatalmadat
 gyenge Agakon
 reggeli Hájnalban hi nyilt
 Virag szalakon
 Ah hi ezettete,
 magat nem ezette
 szives ezéseink
 semmivé tette.

Már az Ittál eloldozza
 sziv-höteleit
 Nem boríthatja szívalom
 ékes szemeit
 Nyugodj tehát aldon lélek
 szendességelben
 Tudom ha nem szoloz is nevem
 bent van szivedben — ...!!!

A mielőtt ezeket mondotta — a Rozsósó
 jánát éleztet végezte.

Az el tévelyedett Hív.

Halhatatlan Iremek -

é bús tévelygésemet

Ah! miért nem tessék véget

hadd lássam kegyesemet:

mely nagy kín-

Tengerin -

A tévelygésnek járom

Gyászos jaj-

bajos zaj

A Szabadulást várom.

Ninven olyan lévelem

hol is miros az élesem

ne jutna az emberen

el hagyott leltemben

2.

Minden jeli szaladó

se schol sem múlató

Ejjel 3 Nappal tévelyget

Térintserek nagy Czer!

Búsító

Nyomuló

valamerre csak lehet

Hínt helyem -

Bús fejem -

hol nyugodalmat lehet

Azomban hiáltságom

Ah! schol sem Sajnálom

Hiálto: Oh! sziv hol vagy?

szivem éretd, tadd miért faj -

Vagyok Ariadnának
Élő kéje soránál
kit Theseus elhagyott
bolyongásra juttatott;

Hiálrok:

Hih álrok!

// Ez elhagyatott helyen!

Hol vagyok?

Szoljatok!

Lábam mely irta keljen!

Ah egek! de erre is
Nincs olyan Alcinois
ki innen, ki teheszen
Mint Ulissejt tereffen.

H.

Pravam hasztalan hangzik
mert tsak az Echo jádrik
Aras merre bús szemem
ezen inségben verem

Panaszim

Tajdalmim

Tsaka nagy kö sziklák

Csajdossák

maridossák

Bús szememnek tájékat?

Óh! könnyező egek!

Rajtam könnyezőjérek

Prámtalan szenvedésem

Tehintsetek inségem

Mindenhol.

Mindenhol kegyetlenség!

Ellenben oly segítőség -

Hints ki szivem büszke örök
Legyen segítő Delphin

ki engem

mindenem

Mint Ariont a virból

ki vigyen

vezessen

Észretvertlen földszül.

Oh! ha a hegyes Isten

Rajtam szelődő sziven

Nem térsen könyörülő

úgy rám mérges nyilat lö.

6

Titiusnak insége

Tamalus szenvedése

El engézik előttem

Ha keserűem tehintem

Mert ha fül

és nem hül

A sok kín's jaj szivemben

Az Egek

nem néznek

Könyörülön éltemen

Dár vijerát járjanak

Testemen nyugodjanak

Ömön magam kergetem

ki testemből a Lelkem.

57

Belgrad Ottománok alkalmával
Dávid Vukotrovics Seregéhez
Mars Hódja.

Trombitálnak szernyű hangját
hallom signál, dobnal rüddését,
A vér ontó Marsnak
hangja ez, nem másnak.
Dajnok ébrednek lármájára
az csatára.

Mars, Mars azt hiálgya hív Hegének
minden Verés maga Seregének,
Vitéz birtatya
Hegis batoritja
Nag villog arélos fegyverében
az kezében.

Román Anyának az Őlében
lankad fia, könyvek örönében
mint hi igaztája
bánattal kalmorra
csak nem regedet szívet
keserűket.

Oh jaj mely szomorú elválásot
esnek, mely fájdalmas Zorogást:
Jegyesse karjain -
függ. törője ajkain -
Oh! jaj mint bútsúzik szívetül hűve!
keserű szíve.

Ném is mar tölled meg kelválnom
 Oh! én kedves gyönyörű virágom
 Oh! jaj mely keserves!
 bá bánattal teljes —
 hit hio sívnek egymástul meg valni
 meg nem halni.

Lőjj vízre borostyan kőszóval!!!
 hogy ölelgethes veenye Jólhal
 Oh vigyáz elredre
 tartó szarot hivedre
 Vegye utolsó tőhomet szij rád!
 Jöven hozzád!

